

Zaharia - Comentarii Jean Koechlin

Zaharia este, împreună cu Hagai, purtătorul de cuvânt al Domnului către fiii lui Iuda întorși din captivitate (Ezra 5.1). Care sunt cele dintâi cuvinte pe care Domnul le adresează acestui popor prin intermediul slujitorului Său?: „Întoarceți-vă la Mine...”. Întâi trebuie să se pocăiască (Matei 3.2; 4.17; Fapte 2.38). Promisiunea nu vine decât după aceea: ... „și Eu Mă voi întoarce la voi” (v. 3). Părinții lor sunt morți, la fel și profeții care, precum Ieremia, îi avertizaseră cu credincioșie. Cuvintele divine însă, acestea nu au trecut; ele sunt împlinite în mod sigur (Matei 24.35). Căile rele și faptele rele ale lui Iuda și-au primit pedeapsa, anume captivitatea în Babilon (v. 12b). Fie ca această lecție crudă să le fie de folos generațiilor viitoare! Începând cu versetul 7 și până la capitolul 6, profetul relatează o succesiune de viziuni ciudate (opt la număr). Acestea au ca temă generală guvernarea lui Dumnezeu prin intermediul națiunilor (călărețul și caii) și, în plan îndepărtat, așezarea din nou a lui Israel (mirții, aluzie la sărbătoarea corturilor și simbol al restabilirii care urmează pocăinței). Pentru că Dumnezeu are mereu pentru ai Săi, în încercare și în slăbiciune, „cuvinte bune, cuvinte mângâietoare” (v. 13)! Ele sunt la fel de sigure și de neclintite ca și anunțul acestor judecăți.

Aceste viziuni care nouă ne par, fără-ndoială, atât de greu de înțeles, nu erau nici pentru tânărul Zaharia mai clare. Și cum proceda el de fiecare dată când se afla în fața unei noi enigme? Nu se temea să-l întrebe pe însoțitorul său ceresc. Să-i urmărim și noi exemplul. Interesul nostru pentru Cuvânt va fi întotdeauna un lucru plăcut Domnului. Iar pentru a putea înțelege lucrurile minunate (sau minunile) din Cuvânt, să-l cerem Domnului să ne deschidă mintea (Psalmul 119.18; Luca 24.45; 2 Timotei 2.7). Coarnele din cea de-a doua viziune corespund cailor din prima, adică marilor imperii ale națiunilor, văzute aici sub caracterul lor de putere (comp. cu Daniel 8). Lucrători ridicați de Dumnezeu (asemenea lui Cyrus) vor pune capăt puterii acestora. Cea de-a treia viziune are ca subiect restabilirea Ierusalimului. În prezent pustiit, cu zidurile în ruină, cu porțile arse (Neemia 2.13), cetatea va fi din nou locuită. Domnul va fi împrejurul ei un zid gros de foc, iar sârmanii ei, risipiți, vor fi strânși acolo în siguranță. Dragostea lui Dumnezeu pentru ei este atât de mare, încât cel care îi atinge „se atinge de lumina ochiului Său” (vezi Deuteronom 32.10). Mai presus de orice, ei au promisiunea prezenței Domnului în glorie în mijlocul lor (v. 5, 10, 11). Aceleași privilegii sunt astăzi partea copiilor lui Dumnezeu.

O nouă scenă se derulează în fața lui Zaharia. Marele preot Iosua – care reprezintă poporul – stă înaintea Îngerului Domnului. Satan însă este de asemenea prezent acolo, în rolul lui obișnuit de acuzator (Apocalipsa 12.10) – pentru că veșmintele murdare ale lui Iosua sunt o prea bună ocazie pentru atacurile sale. Domnul dăduse dispoziții atât de precise pentru curățirea preoților (de exemplu Levitic 8.6,7; Numeri 19.7...), încât cine s-ar fi prezentat înaintea Lui pătat risca o condamnare sigură. Însă – am citit deja – acesta de care vrăjmașul îndrăznește să se atingă este ca „lumina ochiului” lui Dumnezeu (cap. 2.8), „un tăciune smuls din foc” (v. 2). Sărmanul acuzat, el nu are nimic de spus în apărarea lui. Însuși Judecătorul S-a îngrijit de toate. Fără însă a-i tolera murdăria! „Iată – afirmă El – am făcut ca nelegiuirea ta să se depărteze de la tine și te îmbrac...”, nu numai cu îmbrăcăminte curată, ci „cu haine de sărbătoare” (v. 4; comp. cu Matei 22.12). Curățit, îndreptățit, Iosua are de acum o dublă responsabilitate: să umble pe căile Domnului și să se achite de misiunea sa cu credincioșie (v. 7). Drag prieten, pentru a gusta harul Domnului, trebuie întâi să fi luat aceeași poziție ca Iosua. Versetele 8-10 îl introduc pe Mesia (Odrasla) împărțind în dreptate peste un popor curățit.

Prin întrebările sale, Zaharia se așază în rândul profeților care, potrivit cu 1 Petru 1.10,11, își cercetau stăruitor propriile scrieri. Ei îl căutau în ele pe Acela care nouă ne-a fost acum descoperit în suferințele și în gloriile Sale (de exemplu: cap. 13.5-7 și 6.13). Câte imagini ale lui Hristos găsim în acest capitol! El este adevăratul Sfșnic de aur, Lumina Lumii (Ioan 8.12). Este deopotrivă divinul Zorobabel, garantul binecuvântării poporului Său. În cap. 3.9, El era Piatra de temelie. Aici îl vedem ca „Piatra cea mai de sus a colțului” (v. 7), cheia de boltă a construcției. Cu alte cuvinte, El este Acela care începe și sfârșește în har lucrarea Casei lui Dumnezeu (Ezra 3.10; 5.15,16). În cele șapte candelale ale sfșnicului sfânt ne place să-i vedem pe cei credincioși (Apocalipsa 1.20b); ei de asemenea sunt numiți „lumina lumii” (citiți Matei 5.14-16). Iar această lumină este alimentată de Duhul Sfânt (uleiul), singura sursă divină pentru lucrarea celui răscumpărat. „Nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor” (v. 6; Psalmul 44.3-8). Când noi ne recunoaștem incapacitatea, Dumnezeu are plăcerea să acționeze și să înlăture orice „munte” din calea noastră (v. 7; Matei 17.20). Prin urmare, să nu disprețuim „ziua lucrurilor mici” (v. 10), cea de astăzi; ea poate fi ziua unei mari credințe și a unei mari dăruiri!

Două viziuni ocupă acest scurt capitol. Cea dintâi ne prezintă, sub forma acestui sul care zboară, Cuvântul lui Dumnezeu lucrând pentru a da la iveală răul. Evrei 14.12,13 confirmă că acest Cuvânt este viu, lucrător, pătrunzător (aici el pătrunde cu forța în case; v. 4)... La lumina lui, toate lucrurile sunt goale și descoperite; el distinge până și gândurile și intențiile inimii. Este imperios necesar să ne lăsăm și noi pătrunși de acest Cuvânt! Versetele 5-11 ne ajută să vedem zburând un obiect și mai surprinzător. Este o eă, instrument de măsurat capacitatea (și adesea de înșelare: Mica 6.10; Deuteronom 25.14), în mijlocul căreia Răutatea, șezând, și-a atins măsura completă. Ea corespunde acestei „taine a fărădelegii”, care astăzi „lucrează deja”, fără însă să fi fost încă arătată (capacul de plumb este încă deasupra efei – 2 Tesaloniceni 2.7). Atunci când ea își va relua locul original (Șinear = Babilon, adică lumea), nelegiuirea, în persoana lui Antihrist, va fi acolo onorată oficial ca Dumnezeu. Ce contrast între această „casă” din versetul 11, adevărat templu al păcatului, și cea pe care o construiește Dumnezeu pentru a locui El însuși în mijlocul alor Săi (cap. 4.9 și 6.12)!

Cea de-a opta și ultima viziune ne amintește de cea dintâi (cap. 1), cu deosebirea că aici caii sunt înhamăți la care (cele patru imperii) și pornesc dintre munții de aramă (stabilitatea guvernării lui Dumnezeu). Sub imaginea cailor viguroși putem identifica Roma căutând să-și întindă stăpânirea peste tot pământul (și Dumnezeu S-a folosit de aceasta pentru ca evanghelia să fie vestită pe tot pământul locuit). Versetele 9-15 ne prezintă trei călători veniți din Babilon pentru a-și ajuta frații prin daruri și prin încurajări. Numele acestor oameni sunt semnificative. Helda: «răbdător» (numit apoi Helem: «forță»), împreună cu Tobia: «Domnul este bun», și cu Iedaia: «Domnul știe», sunt recunoscuți de Iosia: «Domnul suportă», numit în versetul 14 Hen (adică «har»). Personajul central însă este Iosua, altfel spus, Isus, «Dumnezeu Mântuitor», pe Care-L vedem aici în tip, reunind în Persoana Sa preoția și regalitatea. În ziua gloriei Lui, Domnul le va da alor Săi ceea ce numai prin har ei vor fi pregătiți pentru El (Luca 19.24-26). Aceste cununi, care toate l se cuvin Lui (v. 11), El le va dăruia credincioșilor smeriți care îl vor fi cinstit în timpul când El era disprețuit (v. 14). Facem noi parte dintre aceștia, pentru a-l putea pune Domnului cununi la picioare? (Apocalipsa 4.10).

După cartea viziunilor (capitolele 1-6), începe cea a oracolelor (a răspunsurilor profetice). Demersul locuitorilor Betelului pentru a ști dacă trebuie să continue să postească și să se jelească dă ocazia celei dintâi declarații a profetului. Înainte de a răspunde, el se adresează conștiinței lor (comp. cu Luca 13.23,24; 20.2,3,22-25). Acest post nu era el mai degrabă o înduioșare cu privire la necazurile lor, decât semnul unei autentice pocăințe? El va deveni chiar și pentru iudeii ipocriți un mijloc de a se face onorați, fapt pe care Isus îl va denunța cu vehemență (Matei 6.16). Întrebarea serioasă din versetul 5 pare să fie însă, dragi prieteni, ca degetul lui Dumnezeu îndreptat spre inima noastră, cercetând adevăratul motiv al fiecăreia dintre acțiunile noastre: „Cu adevărat pentru Mine, chiar pentru Mine...? Formele de evlavie nu-L pot amăgi. În schimb (ca răsplată), nimic nu-L scapă din ceea ce este făcut din dragoste pentru El; nu Se înșală cu privire la gestul Mariei: „ea a făcut o lucrare bună față de Mine”, spune Domnul Isus (Marcu 8.35; 14.6). Dumnezeu, care este Lumină și Dragoste, amintește de cerințele Lui dintotdeauna: adevăr și îndurare (v. 9...). Ceea ce însă a găsit El – spate întors, urechi astupate (sau îngreunate), inimi dure „ca diamantul” – explică și justifică severa Lui pedeapsă.

„Așa zice Domnul...”, precizează cu consecvență profetul (v. 1, 3, 4, 6, 7, 9, 19, 20, 23). Atunci când citim Biblia sau când o cităm altora, să nu pierdem niciodată din vedere faptul că Dumnezeu este Acela care vorbește. Sărmanii fii ai lui Iuda aud promisiuni care corespund stării lor actuale. Pentru că Dumnezeu nu-i va uita (Zaharia, de altfel, semnifică: «de care Își amintește Iah»)! Ierusalimul nelocuit și îndurerat va fi din nou populat și însuflețit (Neemia 11.1,2). Iar primul care va reveni acolo va fi Însuși Domnul (v. 3; vezi cap. 1.16). Odată cu El se va arăta binecuvântarea, iar teama va fi alungată. Din punct de vedere spiritual, nu tot așa este și în Adunare? Prezența Domnului în mijlocul alor Săi le garantează toate lucrurile de care au nevoie. Să luăm pentru noi îndemnul din versetul 16, repetat textual în Efeseni 4.25: „Vorbiți fiecare cu aproapele său adevărul!” Iar sfârșitul versetului 19 insistă: „lubiți deci adevărul...” Acum Domnul poate să-i răspundă delegației din Betel în legătură cu zilele de post (cap. 7.2,3): ele vor deveni timp de bucurie și de veselie, de adunări fericite (v. 19; împlinire a Psalmului 122). Ar putea oare purta dolii cei care se bucură de prezența Marelui în mijlocul lor? (comp. cu Matei 19.14,15).

Profeția din acest capitol are în atenție popoarele vecine lui Israel. Purtarea acestora fusese observată fără știrea lor, „pentru că Domnul are ochii asupra oamenilor” (v. 1, 8b). Și cât de mulți uită, în adevăr, de această sfântă privire și se poartă ca și cum Domnul nu i-ar vedea! Dumnezeu Se pregătește aici să distrugă înțelepciunea omenească (v. 2), puterea Tirului (v. 3, 4), încrederea înșelătoare a Ecronului (v. 5), mândria și urăciunile filistenilor (v. 6)... Astfel calea va fi deschisă lui Mesia venind să vestească pacea și să stăpânească până la marginile pământului. A venit, într-adevăr, acest Împărat „călare pe un măgar...”! (v. 9; Ioan 12.15). Însă poporul Său nu L-a primit, și, de aproape două mii de ani, profeția s-a oprit, într-un fel, între versetele 9 și 10. Ea își va relua curând cursul. După judecăți cumplite, Împăratul va reapărea în toată maiestatea Sa. Bunătatea și frumusețea Îi vor fi admirate împreună (v. 17). „Tu ești mai frumos decât fiii oamenilor; harul este turnat pe buzele Tale...”, proclamă cântarea „compusă despre Împăratul” (Psalmul 45.1,2). Lucru infinit mai mișcător, răscumpărării Săi vor fi atunci precum pietrele prețioase ale cununii Lui (v. 16b): vor contribui la această frumusețe minunată a Împăratului (Isaia 62.3). În același timp, însuși faptul prezenței lor cu El va da mărturie despre bunătatea Lui de nespus (Psalmul 31.19,21).

Poporul iudeu, decepționat de idoli, înșelat și asuprit de conducătorii răi, va fi mult timp ca o turmă fără păstor (v. 2b; comp. cu Matei 9.36). Dumnezeu însă va cerceta această „casă a lui Iuda” din care a ieșit Hristosul, „Piatra de unghi” (v. 4). El o va întări pentru a lupta împreună cu ea. Nu va uita însă nici de casa lui Iosif, de cei ai lui Efraim (adică de cele zece seminții încă risipite). Îi va mântui, îi va aduce înapoi, le va răspunde... (v. 6). După atâtea mângâieri deșarte (v. 2), ce bucurie le va umple inimile (v. 7)! Drag prieten creștin, Domnul a arătat față de tine și față de mine o îndurare și mai mare. Fie ca aceasta să constituie pentru noi subiectul unei continue bucurii! Asemeni fiului risipitor în „țara îndepărtată”, venindu-și în fire evocând casa tatălui, cei scăpați ai lui Israel își vor aminti de Dumnezeuul lor „în țări îndepărtate și vor trăi ... și se vor întoarce” (v. 9; Luca 15.17). „Îi voi aduna”, „pentru că Eu i-am răscumpărat”, promite Domnul (v. 8, 10; Ioan 11.52). Dragostea Domnului Isus nu va fi deplin satisfăcută decât de prezența alor Săi alături de El. Înainte de a-și aduce poporul pământesc întregit în țară, El îi va introduce pe scumpul Lui răscumpărat în casa Tatălui, unde le-a pregătit locul (comp. cu Ioan 14.2).

Incendiul din versetele 1-3 anunță mânia împotriva țării și împotriva poporului, din cauza crimei de care acesta se va face vinovat la cruce. În versetul 4, profetul este invitat să personifice, succesiv, pe Păstorul cel bun (Hristos) și pe Păstorul nebun, adică pe Antihrist (v. 15-17). Până la versetul 14 suntem purtați în vremea evangheliilor. Acești stăpâni, acești vânzători, acești păstori răi din versetul 5 sunt, respectiv, romanii și mai-marii iudeilor, fie ei politici sau religioși. Isus îi califică drept hoți, tâlhari, oameni plătiți, lupi răpitori (Ioan 10.8,12; Ezechiel 34). El, Păstorul cel bun, venea să-i substituie pe aceștia și să păstorească poporul, aducând-i la gloria și la unitatea națională (cele două toiege de păstor numite «Frumusețe» și «Legături»). Cu excepția câtorva „săraci ai turmei” (v. 11; Luca 14.21) însă, poporul n-a înțeles planurile Sale de dragoste. Versetele 12 și 13, împlinite cu atâta exactitate, ne spun la ce preț derizoriu a fost estimat Domnul (Matei 26.15). Noi la ce preț Îl estimăm pe Domnul Isus? Apoi, fără tranziție, versetele 15-17 introduc domnia încă viitoare a „păstorului netrebnic” (v. 17; Ioan 5.43) – pentru că acest personaj satanic este «declanșat» ca pedeapsă asupra turmei «de măcelărit»: poporul vinovat de a-L fi respins pe adevăratul său Conducător!

Cine vorbește aici? Cel care a întins cerurile, care a întemeiat pământul, care i-a dat omului această inteligență în care el se încrede atât de mult (și pe care adesea o folosește atât de rău; comp. cu Isaia 42.5)! Un asemenea Dumnezeu să nu aibă mâna întinsă peste evenimentele pământului? Comploturile urzite de duhul celui pe care El Însuși l-a creat să-L poată lua prin surprindere? Imposibil! Atunci când toate națiunile pământului, orbite de ură, se vor strânge pentru a asedia Ierusalimul, acesta va fi pentru ei ca un potir otrăvitor, ca o piatră de cădere. Pentru că, „în ziua aceea”, Domnul va întări victorios pe căpeteniile lui Iuda și pe locuitorii Ierusalimului! El va lucra prin ei, dar de asemenea va lucra în ei. Dumnezeu va răspândi peste poporul Său umilit și pocăit „duhul îndurării și al cererilor” (v. 10). În Acela pe care L-au străpuns, iudeii Îl vor recunoaște, în sfârșit, pe Păstorul lor credincios, pe Moștenitorul tronului lui David, pe Fiul unic al lui Dumnezeu. Prieteni creștini, dacă este adevărat că Domnului Îi place să lucreze prin noi, să nu pierdem din vedere lucrarea pe care El dorește să o împlinească în noi. Aceasta constă în a ne așeza în fiecare zi din nou înaintea crucii și a consecințelor ei. Iar versetele 11-14 subliniază faptul că fiecare trebuie să fi avut personal de-a face cu Dumnezeu în chestiunea păcatului său.

Privirile lui Israel (și ale noastre) se îndreaptă spre cruce (cap. 12.10). Sângele lui Hristos ne ispășește păcatele, însă din coasta Lui străpunsă țâșnește, de asemenea, un izvor de apă vie. El evocă această curățire practică pe care Cuvântul o împlinește în conștiința noastră (Psalmul 51.2,7). În acea zi, idoli vor fi nimiciți (Ezechiel 36.25); vocile minciunii vor înceta. Atunci Preaiubitul Își va relata minunata Sa istorie: Venit aici jos ca Om, a luat chip de Rob pentru a sluji creaturii Sale (comp. cu cap. 11.12 și cu Exod 21.2-6). A fost rănit la proprii prieteni (comp. cu Ioan 20.27). A fost lovit de Însuși Dumnezeu. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus...”, continuă Filipeni 2.9. Curând, acest același Domn Se va înfățișa lumii în strălucirea puterii Sale. Unde va avea loc această apariție? În locul de unde odinioară El a părăsit pământul, pe

acest munte al Măslinilor care se va despica sub picioarele Sale (cap. 14.4; Fapte 1.11,12). El însă nu va veni singur. „Și toți sfinții împreună cu El”, adaugă sfârșitul versetului 5. Ca o suită regală, Hristos îi va aduce pe aceia pe care mai înainte îi va fi răpit la cer alături de El. Noul Testament confirmă această apropiată și triumfătoare „venire a Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi” (1 Tesaloniceni 3.13; Iuda 14).

Acesta este sfârșitul dramei. Când se va deschide și cel din urmă act, situația va fi fost răsturnată prin apariția deodată a Domnului gloriei. Până și decorul va fi schimbat. Un cataclism nemaiauzit va schimba configurația țării. Popoarele surprinse pe cale să facă război Ierusalimului ... și Împăratului său divin se vor vedea lovite dintr-o dată de o urgie cumplită. De atunci înainte, națiunile, în loc să urce să asedieze Ierusalimul, vor trebui să facă pelerinaje anuale pentru a se prosterna înaintea Împăratului, Domnul (v. 16). Cei care nu vor asculta vor fi lipsiți de ploaie. Chiar și zurgălăii cailor – a acestor cai care ocupă atâta spațiu în profeția lui Zaharia – vor purta gravată inscripția: „Sfințenie Domnului”. Pentru că toată puterea omului, simbolizată de cal, va fi de atunci încolo sfințită pentru Dumnezeu! Fie ca Domnul să graveze și pe inimile noastre acest semn al punerii deoparte și al consacrării pentru El! Și ca nimic să nu pătrundă în inimi fără să fie în armonie cu această deviză: „Sfințenie Domnului”! Astfel vom fi deja în acord cu „ziua aceea”, zi în care El va fi în mod public „glorificat în sfinții Săi și ... privit cu uimire ... în toți cei care vor fi crezut” (2 Tesaloniceni 1.10).

clickbible.org